

mærker, medens den Fordeel, som man har haft ved deres Destruering, dog kun har været faare ringe. — Jeg vil endnu blot yttre et Par Ord med Hensyn til Skatteligningsvæsenet. Skatteparagraferne have jo i det andet Thing været Gjenstand for vidtløftige Forhandlinger. Jeg vil ansee det for et overmaade heldigt Resultat, at de Skatteparagrafer, som der vare bleve indsatte i Lovforslaget, igjen ere gaaede ud. Jeg er i saa Henseende fuldstændigt enig med den høitagtede Minister, som der da i det Hele ikke er noget Betydeligt, som jeg paa dette Punkt kunde ønske forandret. Jeg vil imidlertid dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det vil være i høi Grad ønskeligt, for ikke at sige nødvendigt, at der træffes andre Bestemmelser end hidtil med Hensyn til Ligningsvæsenet i Kjøbstæderne og navnlig med Hensyn til Afgjørelsen af Klager over Skatteansættelserne. Den nuværende Tilstand er saa uholdbar, som det vel er muligt. Der er vel givet dem, der ere misfornøiede med Ansættelserne, den Ret, at de kunne klage til Communalbestyrelsen, og denne kan, naar en saadan Klage indkommer, nedsette et Beløb, som efter dens Mening er formeget paalignet; men denne Ret er dog meget stærkt begrændset derved, at det, der saaledes tages fra, hvad der er paalignet den ene Skatteyder, jo ikke paalægges Andre. En saadan Nedsettelse er altsaa det Samme som en Eftergivelse af en Indtægt, der er tillagt Communens Kasse. Naar Communalbestyrelsen ikke er istand til i det Hele at rette de Feil, som den finder ved Ligningen, naar den kun har denne Ret til at nedsette Beløbet for enkelte Skatteydere, saa er den hele Afgjørelse og den hele Paakjendelse af Ligningens Rigtighed, som saaledes finder Sted, overordentlig lidet fyldestgjørende; Communalbestyrelsen har jo ikke den tilsvarende Ret til at kunne forhøje Skatten for dem, der ere satte for lavt. Skjøndt der i det Hele, som det i Lovforslaget er foreskrevet, kan klages ikke blot over, at man selv er sat for høit, men ogsaa over, at Andre ere satte for lavt, saa seer jeg dog ikke, at der er noget Middel til i det Hele at faae en saadan Mangel afhjulpen; thi Ligningscommissionen

vil ikke, efterat Ligningen er færdig, være istand til at sætte en Skatteyder, som er ansat for lavt, høiere op, og jeg troer heller ikke, at Communalbestyrelsen vil have Myndighed dertil. Det er i det Hele taget meget pinligt for Communalbestyrelserne at have med disse Ligningsfager at gjøre, og jeg seer egentlig ikke, at der er nogen Garanti for, at den Afgjørelse, der i saa Henseende træffes af en Communalbestyrelse, paa nogen Maade er rigtigere end den, der var truffen af Ligningscommissionen. Ligningscommissionen og Communalbestyrelsen ere jo udgaaede ved Valg af de Samme, og jeg seer ikke, at der er nogen som helst Garanti for, at den enes Afgjørelse vil være bedre end den andens. Det forekommer mig derfor, at dette Forhold trænger til at ordnes paa en anden Maade, hvad enten det nu kunde skee paa den Maade, som jeg engang har tænkt paa og foreslaaet, men som ikke dengang vandt Bifald, nemlig at man lod et Udvalg af Ligningscommissionen træde sammen med et Udvalg af Communalbestyrelsen og lod dette Fællesudvalg afgjøre Klagerne, eller saaledes at man, hvad der maaskee turde være endnu rigtigere, oprettede en Overligningscommission fælles for flere Byer. Hvilkken af disse Veie den høitærede Indenrigsminister maatte finde det rigtigst at slaae ind paa, skal jeg naturligvis ganske henstille til ham; jeg har kun villet benytte Leiligheden til ret meget at bede om, at det maatte blive Gjenstand for Overveielse, om man ikke kunde fritage Byraadene for den overmaade store Stilling, hvori de komme ved at skulle afgjøre Skatteklager. — Med Hensyn til en senere Paragraph, nemlig § 21, som er bleven berørt af den første ærede Taler (W. Petersen), skal jeg bemærke, at det vistnok ikke er meget vigtigt, enten de communale Skatter forfalde i Slutningen eller i Begyndelsen af et Fjerdingaar, da det jo er et fortløbende Maskineri, som der her er Tale om, og det altsaa kun vil være den første Gang, at Skatten opkræves, at dette egentlig faaer nogen Indflydelse. Men jeg maa give det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at det ikke vil være muligt at besørge den hele communale Huusholdning, uden at man har en staaende Kassebeholdning. Det vil være